

HET HOTEL

Lucy Foley bij Boekeryj:

Het boek van gevonden voorwerpen

De jachtpartij

De gastenlijst

Het appartement

Het hotel

boekeryj.nl

LUCY FOLEY

HET HOTEL

De oprichter, de minnaar, de mysterieuze gast,
de keukenhulp, de detective.
Ze hebben allemaal een verborgen agenda.

Vertaald door Ans van der Graaff

ISBN 978-90-492-0443-3

ISBN 978-94-023-2415-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Midnight Feast*

Vertaling: Ans van der Graaff

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock/DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Lost and Found Books Ltd

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kim, voor tien prachtige jaren samenwerken.
Bedankt voor alles!

DE BOSSEN

Een stationair draaiende motor, 's nachts aan de rand van het bos.

Een bericht, achtergelaten in een holle boom.

Een oproep.

Een vos die door de dode beukenbladeren naar het spoor van een konijn snuffelt, blijft stil staan. Hij heft zijn kop, zijn oren gespitst, een poot opgetrokken, draait zich dan om en vlucht weg. De uilen staken hun middernachtelijk geroep, vliegen als zwiigende bleke spoken op van de takken om een ander stuk bos op te zoeken. Een kleine kudde herten verspreidt zich luidruchtiger, en stuift door het struikgewas in zijn haast om weg te komen.

Er beweegt iets tussen de bomen door dat de normale nachtelijke harmonie verstoort. Schaduwen met vorm, met substantie. De bladeren ritselen terwijl ze over de bosgrond lopen en twijgjes en varens breken.

Diep in de bossen komen ze bijeen. Dezelfde open plek die ze altijd al hebben gebruikt, en hun voorouders vóór hen, sinds het begin van de legendes. Een vreemde menigte, gekleed in zwarte gewaden en met vogelkoppen, geboren uit de onbekende diepten van het woud: een beeld uit een middeleeuws houtsnijwerk, een duister volksverhaal om stoute kinderen bang te maken. In de moderne wereld, een wereld van drukte, snelheid en verbondenheid, zijn ze niet op hun plaats. Maar hier tussen de bomen, verborgen voor maan- en sterrenlicht, voelt het juist alsof de moderne wereld het sprookje is: vreemd, afwijkend.

Niet ver van hen vandaan zit de oude man in zijn werkkamer in de bossen: een verbouwde hut omringd door oeroude bomen.

De deur staat op een kier voor de elementen. Nu de duisternis is ingevallen is de lucht kil. De kilte kruipt door de open deur naar binnen, gooit de papieren op het bureau overhoop.

Voor hem ligt een enkele veer, het zwarte dons rimpelend in de bries.

De oude man besteedt er geen aandacht aan.

Hij besteedt er geen aandacht aan omdat hij dood is.

JUNI 2025, OPENINGSVOND

BELLA

Het is de openingsavond van The Manor, het ‘nieuwe juweel aan de kust van Dorset’. Aan de voorzijde een schitterend tafereel: vanaf het klif uitzicht op de zee, frisgroene gazons die zich tot aan de rand van het klif uitstrekken, het door Owen Dacre ontworpen overloopzwembad. Maar aan deze kant, de landzijde, ligt een andere wereld. Een ruig, dicht oud woud achter het hoofdgebouw, dat de gasten kunnen bereiken via een reeks grindpaden achter de ‘Boshuisjes’. Een van die huisjes is van mij.

Ik doe de deur dicht. Volg het geluid van muziek en gelach door de paarse schemering naar de welkomstborrels, die aan de rand van het bos plaatsvinden. Ik stap een chic aangekleed bos in, zo dicht dat het wel een grot lijkt. Er hangen honderden lantaarns aan de takken. Er zit een echte harpiste te spelen. Antieke tapijten en reusachtige kussens liggen bijna uitbundig over de bosgrond verspreid. Ik neem plaats op een ervan en klok een ‘Woodland Spirit’-cocktail achterover – ‘jenever met een scheutje van een lokaal berkenbittertje en rozemarijn’.

Mijn medegasten hangen rond, spraakzaam en opgetogen bij het vooruitzicht van een weekend in de zon, aan de kust, met niets anders te doen dan eten, drinken, zwemmen en plezier maken. Veel van hen lijken elkaar te kennen: ze slaken gillettjes wanneer ze oude vriendinnen tegen het lijf lopen en sommigen gaan op de tapijten zitten en nodigen kennissen uit zich bij hen te voegen. De sfeer is ontspannen, zij het gekruid met een vleugje sociale rivaliteit.

Niemand heeft de ultrazachte wollen dekens nodig die klaarliggen, want ook al gaat de zon al onder, het is nog steeds warm genoeg

om maar één laag linnen te dragen (er is hier heel veel linnen). De eerste tekenen van de naderende hittegolf.

Te midden van dat alles zit, als een feeënkoningin – als Tatiana op haar woudtroon –, de eigenares van The Manor. Francesca Meadows. Schitterend in een lichtroze off-shoulder-creatie van gewassen zijde, haar haar in golven op haar rug, haar gezicht stralend in het kaarslicht. *Het toppunt van een droom*, zei ze in het artikel. *Ik ben ontzettend opgetogen dat ik deze plek met iedereen mag delen*. Ze bedoelt natuurlijk iedereen die het zich kan veroorloven. Maar laten we niet zeuren.

Ik kijk om me heen. Ik neem aan dat het allemaal best idyllisch is als je deel uitmaakt van een stelletje of een grotere groep, als je hierheen bent gekomen om een weekend de stad te ontvluchten. Misschien voelt het alleen voor mij niet zo warm en vriendelijk.

Ik wacht tot de alcohol zijn werk doet en mijn blik dwaalt naar de diepere schaduwten tussen de bomen, naar het ruige plafond van takken, dat wordt verlicht door de lantaarns, en dan naar mijn outfit: linnen, jawel, maar met de vouwen erin die verraden dat het net pas uit de verpakking is gehaald. Maar het enige waar mijn ogen telkens weer naar terugkeren – ik kan er niets aan doen – is het gezicht van Francesca Meadows. *Ze ziet er zo zen uit. Zo verdomd tevreden*.

Plotseling is er commotie, diep in het bos. Haar blik schiet die kant op. De gasten vallen stil en turen de duisternis in. De harpiste stopt met spelen.

Opeens stormt er een groep nieuwkomers de ‘grot’ in, niet in linnen gekleed. Een bont gezelschap met wandelschoenen aan. Voornamelijk vrouwen, een paar met piercings en tatoeages, en grijze uitgroei. Francesca Meadows verroert zich niet, haar glimlach haapt geen moment.

Maar een personeelslid – een tengere blonde vrouw in een wit shirt en op hoge hakken, misschien een manager – loopt als op een stilzwijgend bevel naar hen toe. Ze praat discreet zacht, maar de aanvoerder van de groep wil er niets van weten.

‘Het kan me geen ene moer schelen,’ zegt ze. ‘Er geldt hier al eeuwen een recht van overpad, al van voordat dat huis bestond. Jullie

zijn degenen die hier op verboden terrein zijn. De mensen van hier hebben altijd al tussen deze bomen door gelopen... hun hout gebruikt, de flora en fauna. Er komen hier unieke leylijnen samen. De mensen weghouden van het land – van hún land – zoals jullie willen doen, is misdadig. Het is een soort moord.’

Ze kijkt over het hoofd van de vrouw recht naar Francesca Meadows en roept: ‘Ik heb het trouwens tegen u! Het kan me niet schelen dat u kennelijk de gemeenteraad hebt omgekocht, of wat u ook gedaan hebt. Wat ons betreft behoren deze bossen veel meer aan óns toe dan ze ooit aan u zullen toebehoren. Dus u kunt ons door laten lopen, of we kunnen écht een scène gaan schoppen. Zegt u het maar.’

De manager deinst onzeker een stap achteruit. Een heel snelle blik op de eigenares. Misschien een piepklein knikje van Francesca Meadows’ gouden hoofd. Dan mompelt de manager iets tegen de kleine groep. Wat ze ook zegt, het lijkt te werken, want na een korte aarzeling vervolgen ze hun weg. Dwars over de open plek, en afkeurend om zich heen kijkend. Onder de kracht van hun blikken gaan de lummelende gasten iets rechter zitten en trekken ze hun gekreukte kleren recht. Een van de indringers trapt met haar voet een cocktail omver en de groep verdwijnt met het geluid van brekend glas.

De harpiste hervat haar spel, de barkeeper pakt zijn cocktailshaker op.

Maar ik voel het in de lucht. Er is iets veranderd.

DE DAG NA DE ZONNEWENDE

De vissersboot vaart net voor zonsopkomst uit, het kielzog schitterend onder de halogeenlampen. De vissers zijn op weg naar het diepe water, varen in een grote boog om de Reuzenhand heen, vijf stapels kalksteen die boven de lijn van de kliffen uitsteken als vier reusachtige vingers en een duim. Het is iets voor vijf uur in de ochtend. Dit is zo ongeveer de vroegste zonsopkomst van het hele jaar: de dag na midzomer, de langste dag.

De lucht kleurt nu al van paarsblauw naar mauve. Maar iets is er vreemd, vanochtend. Er is een tweede strook kleur verschenen, als een tweede zonsopkomst, maar dan in de tegenovergestelde richting, boven land. Een strek scharlakenrode verf.

Later zullen ze zeggen dat ze de hitte ervan konden voelen. Zelfs daar, helemaal op zee. De warme adem achter in hun nek, als de warmte van een tweede zon.

‘Wat is dat voor licht?’ De eerste die het ziet wijst de man naast hem erop.

‘Wat, jongen?’

‘Daar, boven de kliffen.’

Nu draait de andere man zich ook om. ‘Dat is geen licht. Dat is... wat is dat? O, shit.’

‘Het is vuur.’

‘Er brandt iets. Direct aan de kustlijn.’

Wanneer de wind draait, ruiken ze de rook. Er verschijnen vlokjes as in de lucht, die om hen heen dansen, op het dek en op de golven neervallen.

‘Jezus. Het is een gebouw.’

‘Het is die zaak. Dat hotel dat net geopend is... The Manor.’

Ze schakelen de motor uit. Stoppen de boot en kijken toe. Allemaal zwijgen ze even. Turen, vervuld van afschuw. En van opwinding.

Een man pakt een verrekijker. Een andere pakt zijn telefoon. ‘Ik kan niet zeggen dat ik het erg vind,’ zegt hij terwijl hij een paar kiekjes maakt. ‘Met wat ze hebben uitgehaald. Het voelt als hun verdiende loon.’

Een derde man pakt zijn telefoon. ‘Nee... dat kun je niet zeggen, man. Er kunnen wel mensen dood zijn. Onschuldige mensen... personeelsleden... dorpelingen.’

Ze zwijgen allemaal terwijl dat tot hen doordringt. Ze kijken naar de rook, die in reusachtige grauwe wolken opbolt. Ze ruiken hem nu nog beter, een scherpe geur achter in hun neus.

Een van de mannen belt de politie.

Het licht verandert weer. De rook verspreidt zich als inkt in water, waaiert snel uit in het blauwwitte licht van de vroege ochtend en schermt de net opgekomen zon af. Het is alsof het duister van de nacht terugkeert, alsof er een sluier voor de hemel wordt getrokken. Het is alsof wat daar op de kliffen gebeurt het ochtendgloren heeft gecancelled.

OPENINGSAVOND

EDDIE

Het is kort voor middernacht. Mijn dienst zit er bijna op. Alle gasten zijn nog bij de welkomstborrels, dus de bar binnen is leeg. Ik haal glazen uit een krat en zet ze op de planken terwijl ik op mijn koptelefoon naar Rita Ora luister. De jongens in het rugbyteam maakten me altijd belachelijk om mijn muzieksmaak, maar 'I'll be there' heeft me echt door de stapels vuile borden en glazen heen geholpen... ze opstapelen, uitladen, afspoelen en weer van voren af aan wanneer ze terugkomen uit de Seashard (zo heet het restaurant hier). Ik heb het eten gezien toen het werd uitgeserveerd: het zag er fantastisch uit, maar nu lijkt het wel iets wat je aan de varkens zou geven. Ik heb honger, maar voel absoluut niet de verleiding om er een hap van te nemen.

Het is mijn eerste echte dienst nu het hotel vol gasten zit. Ik heb het werk met de voorspoeldouche nog niet zo goed onder de knie: ik heb al twee keer mijn schoenen kletsnat gespoten. Al het personeel van The Manor draagt sportschoenen, want de hele sfeer is 'casual', maar het zijn wel Common Projects, die ik zelf nooit zou kopen omdat ze zowat drie keer mijn weekloon kosten.

Ik schrik me wezenloos als iemand een van de oorkussens van mijn oor trekt. Gelukkig is het Ruby maar, mijn vriendin van de receptie.

'Alles goed, Ed? Ik kom even een colaatje halen.'

Ik pak er een voor haar uit de koelkast.

'Ik heb behoefte aan cafeïne. Ben bekaf van dat glimlachen de hele dag.'

Ruby is uit Londen hierheen verhuisd. De meeste front-officebaantjes zijn naar mensen van buiten de regio gegaan, zoals zij, met ervaring (ze heeft in het Chiltern Firehouse gewerkt) en het juiste accent.

Er komt een man in een lichtroze pak en dure sportschoenen binnen. ‘Heb je hier Macallan vijfentwintig?’ Hij kijkt naar de plank achter me. ‘Alleen achttien? Pff.’ Hij loopt snuivend weg, duidelijk niet onder de indruk. Ruby neemt een slok van haar cola. Zodra hij uit het zicht is, zegt ze: ‘Vind jij ook niet dat er mannen zijn wier hele persoonlijkheid “rijke witte hufter” uitstraalt?’ Ze neemt nog een slok. ‘Volgens mij blijven de meesten het hele weekend.’

Ruby is een van de weinige personeelsleden die niet wit is. Haar vader komt uit Trinidad. Als ze niet in uniform is, draagt ze een lange leren jas en een kleine bril in Matrix-stijl en als ze niet zo super-aardig en een beetje geeky was – ze gaat binnenkort een masteropleiding Engels doen in Exeter – zou ik haar te knap en te cool vinden om iets tegen haar te durven zeggen. Bovendien ziet ze gegarandeerd niks in boerenjongens uit Dorset die veel stommer zijn dan zij, dus ik maak toch al geen schijn van kans bij haar.

Wanneer Ruby weg is, zet ik mijn muziek harder en kom ik in een prettig ritme van het stapelen van longdrinkglazen, tumblers, martini- en champagneglazen. Ik speel altijd een spelletje wanneer ik ze in de vaatwasser zet: ik probeer de cocktail te raden aan de hand van de geur en kleur van het resterende vocht in het glas. Het klinkt misschien suf, maar ik beschouw het als oefening. Volgens mij zou een goede barkeeper het kunnen. De special van de binnenbar is ‘The Manor Mule’: grapefruit, gember, wodka en een drupje CBD-olie – dat spul lijken ze hier overal in te doen.

Als je in de zomers op je vaders boerderij hebt gewerkt blijkt je alleen in aanmerking te komen voor een baantje als bordenwasser. Maar we moeten allemaal ergens beginnen, toch? En als ik me in de komende dagen ‘bewijs’, mag ik meehelpen bij het feest op zaterdagavond, heeft Michelle, de manager, gezegd. Ik wil barkeeper worden, Tome ontvluchten en een nieuw leven opbouwen in Londen. In zekere zin was het een opluchting toen ik mijn kruisband scheurde. Ik wilde helemaal niet rugbyen op dat niveau. Het was niet leuk meer,

de druk was te hoog. Ik wil ook niet naar de universiteit. En ik wil al helemaal niet het leven van mijn vader leiden, de boerderij overnemen. Dat had mijn broer moeten doen.

Vanuit mijn ooghoek zie ik beweging. Het lukt me maar net om niet te vloeken als ik een donkere gedaante naar de bar toe zie lopen. Waar komt ze opeens vandaan? Ze komt dichterbij, het licht in.

‘Hoi,’ zegt ze. ‘Mag ik een martini?’

Ze ziet eruit of ze uit Londen komt en rijk is. Blond, roodachtige lippenstift, ruikend naar een rokerig, duur parfum. Een beetje oud. Niet zoals mijn moeder, maar zeker een stuk ouder dan ik. Maar ze heeft een knap gezicht, mooie, normale wenkbrauwen. Je ziet de laatste tijd een hoop angstaanjagende wenkbrauwen. Mijn ex-vriendin Delilah had een periode waarin ze de hare tekende met een permanente marker.

Ik veeg mijn natte handen af aan mijn spijkerbroek en schraap mijn keel. Ik word niet geacht drankjes te serveren. Als Michelle me betrapt...

Maar ik kan het niet zeggen. Ik kan mezelf er niet toe brengen tegen deze vrouw te zeggen dat ik alleen maar de bordenwasser ben.

‘Eh... met gin of wodka?’ vraag ik.

‘Wat zou jij kiezen?’

Hoort iemand als zij niet te weten hoe ze haar martini wil drinken? Ik merk iets schichtigs aan haar op nu ik haar wat beter bekijk. Ze speelt met de stapel cocktailservetjes en scheurt er een in dunne reepjes.

Ik schraap mijn keel. ‘Dat ligt eraan wat u lekkerder vindt, denk ik.’ Om wat meer vertrouwen uit te stralen gebruik ik een zinnetje dat ik de hoofdbarkeeper heb horen zeggen: ‘Met gin is het win-win, als je het mij vraagt.’ Alsof ik er honderden per dag maak. ‘En ik kan hem dirty maken of met een twist.’

Ze glimlacht bijna dankbaar. ‘Dan wordt het gin. Ik vertrouw je. Twee gin-martini’s graag. En wat betekent dirty?’

Ik bloos. Hopelijk is het hier zo donker dat ze het niet ziet. ‘Eh... dat wil zeggen dat je er een beetje olijfnat bij doet.’

‘Maak ze dan maar dirty, alsjeblieft.’

Flirt ze nou met me? Delilah zei altijd dat ik helemaal niet doorhad als meisjes iets van me wilden: ‘Verdomme, Eddy. Ze zouden naar je toe kunnen komen lopen, hun tieten onder je neus duwen, je droogneuken en dan nog zou jij zoiets zeggen als: “Die Jenny is echt vriendelijk, hè?”’

‘Twee dirty gin-martini’s. Komt eraan,’ zeg ik zo zelfverzekerd als ik kan. Klink ik als een eikel? Als een boerenpummel uit het westen van het land die iets probeert te zijn dat hij niet is? Nou ja, dat is eigenlijk ook precies wat ik ben.

‘Weet je wat?’ Ze laat zich van de barkruk glijden. Ze is kleiner dan ik had gedacht, maar ik ben dan ook langer dan de meeste mensen. ‘Zou je ze naar mijn kamer kunnen brengen? Ik zit in Boshuisje...’ – ze vist een sleutel uit haar tas en kijkt ernaar – ‘nummer 11. Dat is het huisje het dichtst bij het bos.’

‘Eh...’ Ik denk na. Als Michelle me erop betrapt dat ik naar de kamer van een gast ga, vermoordt ze me misschien wel. Ruby zei gisteren nog tegen me dat ze vindt dat Michelle ‘ogen als Liz Truss heeft’ en dat je ‘haar niet tegen je wilt hebben. Ze zou je keel doorsnijden in je slaap.’

‘Ik zou je ontzettend dankbaar zijn,’ zegt de gast glimlachend. Die glimlach heeft bijna iets behoeftigs.

De gasten hebben altijd gelijk. Dat heeft Michelle vorige week tijdens de training letterlijk tegen ons gezegd. Vooral gasten die op een plek als deze verblijven.

‘Tuurlijk,’ zeg ik. ‘Ik kom er zo aan.’

Tien minuten later klop ik bij Boshuisje 11 aan. Het is een behoorlijk eind lopen naar de huisjes, over de verlichte grindpaden met een dienblad met de drankjes. En ik moet ook nog opletten of ik Michelle niet ergens zie. De welkomstborrels zullen wel afgelopen zijn; er is geen muziek meer, geen stemmen. Ik hoor alleen de uilen en het geluid van de wind in de bladeren. Dit huisje staat het verst van het hoofdgebouw af, tegen de bomen aan gedrukt, met takken die eromheen krullen alsof ze het huisje verder de bossen in willen trekken. Ik zou hier voor geen goud gaan slapen.

Het worden huisjes genoemd omdat rijke mensen graag doen alsof ze primitief vakantie gaan vieren, terwijl ze in feite kingsize bedden, een eigen buitenbad en een regendouche hebben. Dit zijn de goedkoopste, want ze hebben niet het uitzicht op zee van de Klifhuisjes aan de andere kant van The Manor. Dat wil zeggen, goedkoop in vergelijking met de andere. De nieuwe Boomhutten zullen wel voor rijkelui zijn die hetzelfde soort ervaring willen, maar ook enkele meters boven de grond willen slapen.

‘Hé,’ zegt de gast wanneer ze de deur opendoet. ‘Jij bent snel.’ Op de een of andere manier klinkt dat met haar zwoele stem een beetje obscene, zoals Nigella die het over worstjes of gesmolten boter heeft (mam en ik keken samen vaak naar kookprogramma’s en Nigella was mijn eerste echte crush). Haar lippenstift is een beetje uitgelopen en ze heeft haar schoenen uitgedaan.

Ik wil iets cools of intelligents zeggen, maar het enige wat ik weet uit te brengen is: ‘Ja, natuurlijk.’

‘Als je de glazen eens hier neerzette?’ Ze houdt de deur voor me open. ‘Kom binnen.’

Terwijl ik mijn modderige schoenen uittrek (ik ben door mijn moeder streng getraind in dat soort dingen) kijk ik even om me heen. Ik ben nog niet eerder in een van de gastenverblijven geweest. Ik weet niet wat ik verwacht had, maar het is nog deftiger dan ik me had voorgesteld. Het is klein, maar aan de ene kant staat een groot hemelbed met witte linnen draperieën en een paar donkergroene leunstoelen aan het voeteneind met een bijzettafeltje van goud en glas ertussenin. Het rúikt zelfs duur, net als de rest van The Manor. Ze hebben in alle ruimtes een ‘signature scent’ verneveld. Ruby krijgt er migraine van, zegt ze.

Ik zet het dienblad op het bijzettafeltje. Ik verwacht dat er een echtgenoot of vriend tevoorschijn zal komen voor het tweede glas, maar er is niemand anders. De vrouw gaat in een leunstoel zitten en pakt een van de glazen. De wind moet zijn aangetrokken, want de takken schrapen nu langs de ramen.

‘En het andere glas?’ vraag ik. ‘Laat ik dat hier staan?’ Ja, ik treuzel wat, omdat dit misschien wel mijn eerste kans – enige kans? – is op een fooi.

‘Dat is voor jou,’ zegt ze.

‘Eh...’ Ik heb al een grens overschreden, maar daarmee zou ik er waarschijnlijk duizenden kilometers overheen gaan. ‘Ik kan niet...’

‘Het is bijna middernacht. Er is verder niemand in de binnenbar. Niets aan de hand dus. Hou je me gezelschap?’ Ze klopt op de stoel naast haar.

Er is iets vreemds aan de manier waarop ze dat laatste zei. Haar stem veranderde. Ze klonk opeens... Ja, hoe? Eenzaam? Bang? Alsof ze hier niet alleen wil zijn? Ik ga op het uiterste puntje van de stoel zitten, want ik voel me heel ongemakkelijk.

De takken schrapen over het dak en ze krimpt ineen.

‘Dit was de laatste kamer die ze hadden,’ zegt ze. ‘Ik denk dat ik er gewoon niet bij stil heb gestaan hoe het hier zou zijn, in mijn eentje in het donker.’

Mijn dienst zit er inderdaad bijna op. En ik weet ook niet goed hoe ik nee moet zeggen. De meeste mensen die op dergelijke plekken verblijven, zijn gewend hun zin te krijgen.

Wat onhandig heft ze het martiniglas en er klotst wat over de rand. ‘Oeps!’ Een nerveus lachje. Ze neemt een slok en zegt: ‘Je had gelijk.’

Ik kijk haar aan. Geen idee waar ze het over heeft. ‘Sorry?’

‘Met gin is het win-win. De martini. Probeer de jouwe maar.’

Ik neem een slok, omdat ik alweer geen nee kan zeggen. Weer een grens overschreden. Goed bezig, Eddy. Het smaakt zoals ik me voorstel dat aanstekervloeistof smaakt, alsof je voor het eerst dronken bent. Ik weet niet eens of het lekker is, maar zij lijkt tevreden, dus ik ben best trots. Het ziet er ook professioneel uit, met de olijf als garnering.

‘Hoe zei je dat je heette?’

‘Eddie.’

‘Hoi, Eddie. Ik ben Bella. Dus eh... kom je uit de omgeving? Je accent...’

‘Eh, ja. Ergens in de buurt.’ Ik ga haar niet vertellen dat ik van de boerderij verderop aan de weg kom, want ik heb al een paar gasten horen klagen over de stank. Het personeel lacht er ook om. Dat is

een van de redenen waarom ik de meeste mensen niet heb verteld dat ik hier werk.

Ze kijkt me indringend aan, alsof ze me probeert te doorgronden.

Ik begin weer te blozen.

‘Sorry,’ zegt ze als ze beseft dat ze zit te staren. Ze wendt haar blik af en pakt haar glas weer op.

Buiten is een geluid te horen. Gekreun. Dat is toch niet wat het lijkt, of wel? Ik voel mijn blos erger worden en ik ben blij dat hier maar weinig licht is. Veel aan The Manor mag dan heel geavanceerd zijn, maar de geluidsisolatie van de Boshuisjes is dat zeker niet. Weer een geluid: een gil... dan een kreun. O god. O nee. Ergens dichtbij – misschien zelfs maar een paar meter van ons af – heeft iemand heel luidruchtige seks. Pornostijl.

Ik weet niet waar ik moet kijken. Dan lacht ze en dat is een opluchting, want nu kan ik ook lachen en doen alsof ik niet doodga van gêne. Wanneer we stoppen met lachen, weet ik niet wat ik moet zeggen. En zij misschien ook niet, want de stilte duurt voort tot het echt heel moeilijk wordt om er woorden tussen te krijgen. Er klinken nog meer gilletjes, en ritmisch gebonk. Ik krimp ineen van schaamte. Het lijkt hierbinnen nu nog stiller.

‘Ik weet eigenlijk niet wat ik hier doe,’ flapt ze er plotseling uit. Bijna alsof ze in zichzelf zit te praten.

‘Wat, in dit huisje?’ Dat geldt dan voor ons allebei.

‘Nee, ik bedoel hier... bij The Manor. Ik heb in een impuls geboekt, weet je?’ Ze lijkt nerveus... angstig, bijna. ‘En nu... nou ja, nu ik hier ben, vraag ik me af of het wel zo’n goed idee...’ Ze maakt haar zin niet af. ‘Shit, sorry. Ik zit te ratelen. Het zal wel door de martini komen.’ Maar ze klinkt niet dronken. Ze klinkt stoned.

Ik zie niet in wat er mis zou kunnen zijn als je je drie nachten op een plek als deze kunt veroorloven, waar je je alleen maar druk hoeft te maken over de vraag of je naar het zwembad of naar het strand zult gaan, en wat je voor het ontbijt zult nemen.

‘Nou ja, het lijkt mij een behoorlijk gave plek om te logeren, toch?’ zeg ik.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ja, je zult wel gelijk hebben. Als...’ Ze zwijgt weer en

glimlacht. ‘Ik geloof echt dat ik een beetje aangeschoten ben.’ Ze houdt de martini omhoog. ‘Dit is gevaarlijk spul!’ Maar ze neemt evengoed weer een flinke slok. Als ik weer opkijk, zit ze zo intens naar me te turen dat ik niet weet waar ik moet kijken.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Je hebt iets wat me doet denken aan...’ Haar stem sterft weg en ze steekt haar hand op. ‘Misschien is het je mond. De vorm, hierzo.’ Haar vinger strijkt langs mijn bovenlip. De huid begint te tintelen. Probeert ze me te versieren? Gebeurt dit echt?

Weer klinkt er gekreun uit het buurhuisje.

Het is eeuwen geleden dat ik seks heb gehad. Opeens lijken zelfs foute seksgeluiden opwindend.

Ik ruik de drank in haar adem. Ze is fit, al is ze wel wat ouder. En er hangt iets intens om haar en de hele situatie heen, en ook dat is best geil.

Ze glimlacht naar me – maar dit is anders dan toen we moesten lachen. Ik glimlach terug.

Op de een of andere manier lijken we naar elkaar toe te zijn geschoven.

Ik denk dat ik weet wat er gaat gebeuren, maar kan het nog steeds niet echt geloven.

En dan gebeurt het. Ze kust me. Of we kussen elkaar, want het lijkt er beslist op dat ik haar terug kus. Heb ik zin? Ik bedoel, ik heb wel een stijve. Anderzijds ben ik een knul van negentien, dus ik krijg bijna overal een stijve van.

Alleen is er ook die hele machtsdynamiek die me een vreemd gevoel bezorgt. Ga ik met een gast naar bed omdat ik te beleefd ben om nee te zeggen? Ik heb hiervoor met maar één andere persoon geslapen. Houdt dat in dat ik er niks van zal bakken? Toen we uit elkaar gingen zei Delilah dat ze ‘de helft van de tijd had gedaan alsof’. Daar denk ik vaker aan dan ik zelf prettig vind.

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer Delilah uit mijn hoofd te zetten.

En dan is het voorbij. Ze trekt zich terug en ik doe mijn ogen open.

Ze staart me aan. Ik heb de indruk dat ze verbaasd is me te zien,

dat ze iemand anders verwachtte. ‘O, shit,’ zegt ze na een paar tellen. ‘Ik... god, het spijt me. Ik moet... eh, ik moet even naar het toilet.’

Ze wankelt een beetje bij het opstaan en ik realiseer me dat ze misschien wel meer dan ‘een beetje aangeschoten’ is. Terwijl zij in de badkamer verdwijnt, zie ik de halfllege fles bubbeltjeswijn op de toilettafel staan.

Ik zit daar in die chique kamer te wachten tot mijn stijve wegtrekt. Gênant is veel te zacht uitgedrukt. Als zij dronken is en ik niet... nou, dat is niet zo mooi, wel dan? Dat ziet er helemaal niet goed uit.

Ik wil me eigenlijk gewoon uit de voeten maken. Dat kan gemakkelijk terwijl zij in de badkamer is. Maar dat zou heel onbeschoft zijn. En het zou het misschien ook nog erger maken als... ik weet niet, als ik haar daarmee tot een vijand maak. Ze zou me kunnen laten ontslaan op mijn eerste echte werkdag.

Ik loop naar de deur en krijg het voor elkaar tegen de ladekast op te botsen. Er valt een map op de vloer, waar een hoop papier uit dwarrelt. Klote. Ik ga op handen en knieën zitten om het er allemaal weer in te schuiven, maar stop dan opeens. Het zijn een heleboel artikelen, uit tijdschriften en kranten geknipt. Ze lijken allemaal over Francesca Meadows te gaan, de baas van The Manor. En het zijn er écht een heleboel. Eentje over haar huwelijk met de architect Owen Dacre, een paar maanden geleden. Ik lees de lange quote bovenaan een ander artikel: *‘Ik wilde een plek voor onze gasten creëren om aan hun superstressvolle leven in de stad te ontsnappen, een plek waar ze rust kunnen vinden. Ik weet dat sommigen zullen zeggen dat de gemiddelde persoon het zich niet kan veroorloven, maar ik wilde dat deze plek perfect was, en perfectie is nou eenmaal duur.’*

Op het vel direct eronder staat een foto van de baas met een heel verzorgde witte haan in haar armen. Met balpen is er het woord *KUT* op geschreven. De schrijver heeft zo hard gedrukt dat de pen door het papier heen is gegaan.

De klink van de badkamerdeur beweegt. Ik heb het gevoel iets te hebben gezien wat niet voor mijn ogen bestemd was. Ik gooi de stapel papieren terug op de ladekast en weet net de voordeur uit te duiken voordat ze terug de kamer in komt.